

CEPOS

Otto Brøns-Petersen

Skattepolitikken før og efter valget

CEPOS arbejdspapir nr. 31

Indhold

1. Sammenfatning	3
2. Indledning	4
3. Dansk økonomi.....	5
4. Den skattepolitiske dagsorden.....	9
5. Produktivitetskommissionens anbefalinger	6
6. Engbergudvalget om ejendomsvurdering	9
7. Udsigterne for 2015	11
8. Referencer	12

1. Sammenfatning

Skattepolitikken har – særligt med nedsættelsen af personskatterne i 2012 og selskabsskatten i 2013 – spillet en central rolle i den økonomiske politik under lavkonjunkturen. Selv om der er udsigt til lidt højere vækst i år, er der fortsat en betydelig udfordring i dansk økonomi med at øge den langsigtede produktivitetsvækst. Her vil skattepolitikken kunne spille en vigtig rolle. Selskabsskattelettelser er det primære politiske redskab til at øge produktiviteten. Produktivitetskommissionen har desuden peget på en række andre tiltag på skatteområdet.

Mulighederne for større skatteomlægninger inden for skattesystemet er udtømt, og derfor vil nye reformer – som i de senere år – skulle finansieres med lavere udgiftsvækst.

Uanset regeringens farve er der en række påtrængende udfordringer på afgiftsområdet og de nødlidende ejendomsvurderinger.

Arbejdsrapporten har været bragt som ”Skatteøkonomisk oversigt” i Foreningen af Statsautoriserede Revisorers tidsskrift ”SR Skat” årgang 27 nr. 1 (2015).

2. Indledning

Økonomierne i den vestlige verden bevæger sig stadig langsomt, men dog overvejende fremad. USA har ikke genvundet den økonomiske aktivitet så hurtigt som efter tidligere tilbageslag. Ikke desto mindre går det bedre end i de fleste europæiske lande, især Euro-landene. Gældskrisen er stadig mærkbar i Sydeuropa. Men det økonomiske tempo er heller ikke højt nord for Alperne. Samlet var den økonomiske vækst i Euro-landene på anslået knap 1 pct. i 2014 mod godt 2 pct. i USA. Også ikke-euroøkonomier som Storbritannien og flere østeuropæiske lande tegnede sig for relativt pæne vækstrater på 2-3 pct. eller mere.

Renterne er stadig meget lave. Fortsat fremgang i USA vil nok betyde, at den amerikanske centralbank begynder at stramme pengepolitikken igen i årets løb. Den europæiske centralbank har derimod i begyndelsen af året iværksat et omfattende QE-program – ”quantitative easing” eller ”kvantitativ lempelse” - med opkøb af statsobligationer fra Euro-landene. Inspirationen til den store likviditetsudpumpning er hentet i USA, hvor QE-programmerne er tilskrevet en del af æren for den hurtigere fremgang end i EU.

Den nyudnævnte EU-kommission har annonceret en vækstplan på 315 mia.kr. euro, som altovervejende skal komme fra pensionskasser og andre private investorer. Mange tvivler dog på nogen større effekt af planen. Samtidig skaber den fornyet bekymring for, om EU tager sine underskuds- og gældskrav alvorligt nok, og at Kommissionen atter kan svigte som vagthund. Det endda skønt gældskrisen som sagt langt fra er drevet over.

Mens det kan diskuteres, hvad penge- og finanspolitikken kan udrette på kortere sigt i forhold til den økonomiske vækst, er der ringe tvivl om betydningen af såkaldte strukturreformer for væksten på længere sigt. Faktisk kan de også spille en rolle på kortere sigt. Husholdningerne har lidt betydelige kapitaltab under finanskrisen og den efterfølgende recession. Tabene giver i sig selv en grund til at holde igen med forbruget og forsøge at komme ud af gæld eller genetablere formuerne. Når der så oven i købet er usikkerhed om den fremtidige vækst – og dermed om indkomsterne i fremtiden – giver det yderligere forsigtighed. I den situation holder virksomhederne sig naturligt nok tilbage med at investere. Strukturpolitik – skattepolitik, arbejdsmarkedspolitik, velfærdsreformer, deregulering og så videre – kan løfte produktiviteten og vækstpotentialet på længere sigt. Det kan gennem forventningerne til fremtiden skubbe til væksten allerede i dag.

Strukturpolitikken er derfor et vigtigt punkt på den økonomiske dagsorden. Hvis de gældsprægede lande i Sydeuropa skal genvinde tilliden, kræver det fortsatte reformer. Men også resten af den vestlige verden står over for store udfordringer, hvis de skal nå op i nærheden af de vækstrater, de så op til finanskrisen.

Det skyldes, at den demografiske aldring, der har været talt så meget om, nu for alvor er ved at melde sin ankomst i mange lande. I Danmark toppede antallet af personer i den arbejdsdygtige alder i 2011 og falder nu langsomt, men støt i befolkningsprognoserne for de kommende år. Japan har haft faldende antal i den arbejdsdygtige alder siden midten af 1990'erne og er inde i et kraftigere fald. En væsentlig del af den langvarige japanske lavvækst skyldes således den dramatiske

udvikling i demografien. Derimod har USA udsigt til fortsat vækst i befolkningen i den erhvervsaktive alder. Men over alt vokser den såkaldte ældrebyrde, hvor der er færre erhvervsaktive per ældre. Det presser de offentlige finanser. Skattepolitikken kan komme under krydspres fra på den ene side behovet for vækstfremmende strukturreformer og på den anden side behovet for at finansiere presset på de offentlige udgifter.

3. Dansk økonomi

Dansk økonomi hverken topper eller bundskraber den internationale skala. Væksten efter finanskrisen har været sløj, og vi mangler stadig at indhente niveauet for privatforbrug og investeringer fra før krisen. I 2014 voksede BNP med knap 1 pct. - nogenlunde som gennemsnittet i Euro-landene, men under hvad andre EU-lande og USA præsterede. Vi har derimod langt fra de fundamentale statsgældsproblemer, andre lande kender. Tværtimod er de offentlige finanser teknisk set omtrent holdbare – dvs. i stand til at klare den demografiske byrde i form af flere ældre per hoved i de erhvervsaktive aldre uden at øge beskatningen. Men demografien reducerer væksten - også i Danmark. Samtidig har produktivitetsvæksten gennem en årrække ligget på et meget lavt niveau. Det er kun delvist blevet afhjulpet af, at bytteforholdet er blevet forbedret, så eksportpriserne er steget mere end importpriserne. De langsigtede prognoser tyder på en fortsat ganske beskeden dansk vækst, der bliver lavere end i de fleste andre vestlige lande.

Selv om de langsigtede offentlige finanser er teknisk holdbare, er de offentlige finanser i Danmark meget sårbare over for konjunkturerne. Regeringen lagde oprindeligt op til i sit finanslovsforslag at gå helt til EU-grænsen for det offentlige underskud på 3 pct. af BNP. Det blev dog afværget ved en teknisk skattemanøvre, som giver kontohaverne i LD mulighed for, mod rabat, at fremrykke beskatningen af de båndlagte midler. Det løser det formelle EU-problem i år. Det er dog stadig en udfordring, at de offentlige finanser er ekstraordinært konjunkturfølsomme i Danmark. Det skyldes de høje overførselsindkomster og den store progression i det danske skattesystem – og oveni giver lagerbeskatningen af pensionsafkast meget store udsving i det årlige provenu. Samtidig befinder vi os også tæt på grænsen for det tilladte såkaldt strukturelle (dvs. konjunkturrensede) underskud på ½ pct. af BNP i EU-reglerne og den nye budgetlov, der trådte i kraft i 2014. Kravet er dog – i modsætning til 3 pct.-kravet – udformet sådan, at det er tilstrækkeligt at budgettere med at opfylde det.

Udfordringen med lav vækst og produktivitet kom til at præge den økonomiske dagsorden i det forgangne år, hvor regeringens Produktivitetskommission i marts fremlagde sine analyser og anbefalinger. Selv om skattepolitikken spiller en rolle for produktiviteten, var der ikke lagt op til, at det skulle være en hovedprioritet for kommissionen, som dog kom med flere anbefalinger.

4. Den skattepolitiske dagsorden

Den økonomiske dagsorden præger fortsat også skattepolitikken, men i mindre markant grad end i regeringens første år. Der blev som bekendt vedtaget en personskattereform i 2012 og en nedsættelse af selskabsskatten i 2013. De to reformer indføres frem mod henholdsvis 2022 og 2016.

Men i modsætning til tidligere er forligspartierne ikke bundet til kun at måtte gennemføre nye initiativer i enighed. Den eneste undtagelse er skattestoppet for ejendomsværdibeskatningen. Det står fast frem til 2020.

I 2014 var de vigtigste initiativer dels fremrykningen af skatten af LD-midler, dels vækstpakken, som var en opfølgning på Produktivitetskommissionen. Begge dele havde et noget defensivt præg, og skattepolitikken har i det hele taget været defensiv i 2014. Skatteministerens lovprogram har både sidste år og i år været korte og domineret af uundgåelig, teknisk oprydning. Samtidig er tidligere besluttede initiativer blevet opgivet.

Som led i Vækstpakken fra juni 2014 opgives den såkaldte forsyningssikkerhedsafgift på varme. Forsyningssikkerhedsafgiften var en udløber af energiaftalen og tiltænkt dels en fiskal rolle ved at finansiere afgiftstabet ved lavere energiforbrug og udledning af drivhusgasser, dels en begrænsning af den meget høje afgiftsfordel ved biomasse. I stedet finansieres afgiftstabet ved en forhøjelse af bundskatten og det skrå skatteloft samt en reduktion af den grønne check. Det følger samme opskrift som ved afskaffelsen af afgiften på mættet fedt og udvidelsen af sukkerafgiften. De blev ligeledes finansieret med personskatteforhøjelser.

Regeringen har endvidere besluttet at opgive den aftalte afgift på reklametryksager fra finanslovsaftalen fra 2012.

Vækstpakkens primære initiativ er en rabat i den såkaldte PSO-afgift på el på 1-2 mia. kr. om året frem til 2020. PSO-afgiften, som formelt ikke har været opgjort som en skat, men fra 2014 indgår i skattetrykket, finansierer subsidier til vedvarende energi og har været stærkt stigende de senere år. Det skyldes bl.a. de seneste energiaftaler. Lempelsen vil begrænse stigningen (bortset fra for gaskunderne, som helt slipper for PSO-en på gas). PSO betales både af erhverv og husholdninger. For husholdningernes vedkommende modsvares lempelsen imidlertid af en yderligere forhøjelse af elafgiften. Dermed udvides spændet mellem husholdningerne og navnlig de energiintensive erhvervs afgiftsbelastning yderligere. Som en del af finansieringen indgår en stramning af virksomhedsordningen.

5. Produktivitetskommissionens anbefalinger

Produktivitetskommissionens skatteanbefalinger kan et godt stykke ad vejen siges at afspejle det faglige konsensusfelt om, hvordan produktiviteten kan øges skattepolitisk.

Den identificerer selskabsskatten som den mest produktivitetshæmmende skat. Samtidig peger den på, at det i meget høj grad er lønmodtagerne, som i realiteten bærer selskabsskatten gennem lavere realløn, ikke investorerne. De to ting hænger sammen. Kapital er internationalt mobil, og derfor kan investorerne få det samme afkast efter selskabsskat overalt. Hvis afkastet af kapital er lavere efter selskabsskat i et land end i andre lande, vil kapitalen søge bort, indtil afkastforskellen er udlignet. Hvis omvendt der er bedre afkastmuligheder at hente i et land, vil det trække yderligere investeringer til, indtil investeringsmulighederne er udtømte. Flere investeringer giver større

kapitalapparat. Og kapitalapparatets størrelse bestemmer arbejdskraftens produktivitet og dermed lønnens størrelse.

En lavere selskabsskat vil altså øge investeringerne og kapitalapparatet. Det vil øge arbejdskraftens produktivitet og virksomhedernes efterspørgsel efter den – og derfor også lønningerne. Når røgen har lagt sig, er kapitalapparatet vokset, afkastet efter selskabsskat er igen konkurreret ned til det internationale niveau, og reallønnen er steget. Ifølge kommissionens læsning af den empiriske litteratur passer det teoretisk forventede til, hvad man kan konstatere i den praktiske verden.

Selskabsskatten påvirker også produktiviteten ad andre veje. Den diskriminerer mod egenkapitalfinansiering, fordi der er fradrag for forrentning af gæld, men ikke af egenkapital. Det giver en svagere soliditet og kan ifølge kommissionen gøre det sværere for især risikofyldte innovative virksomheder at finde finansiering. Det kan tilføjes, at der efter finanskrisen er kommet større fokus på netop soliditet og svag kapitalstruktur, ikke mindst i pengeinstitutter. Forskningen tyder på, at selskabsskatten har en overraskende stor betydning for bankernes soliditet (jf. Brøns-Petersen 2014 – se referencer i artiklen slutning). Uden selskabsskatten ville egenkapitalen i pengeinstitutterne i Danmark være en fjerdedel større. Det er interessant i lyset af, at der ikke findes mange andre redskaber, som giver bankerne egentlige incitamenter til større soliditet. Alternativet er reguleringer og påbud, som er behæftet med risiko for arbitrage og smuthuller.

I det hele taget er det blevet mere nærliggende at spørge, om vi er begyndt at kunne ane enden på selskabsskatten, som vi kender den. Oveni de negative samfundsøkonomiske konsekvenser for produktiviteten er der velkendte administrative byrder for myndigheder, virksomheder og rådgivere. De spektakulære afsløringer af skatteaftaler fra Luxembourg vil muligvis lægge en dæmper på den internationale skattekonkurrence, men kan også få den modsatte virkning. Irlands regime med lav generel sats kom faktisk som en afløser for et præferenceregime for udvalgte brancher. Det er muligt, at Luxembourg og andre lande, som har betjent sig af at lempe selskabsskatten gennem aftaler, i stedet vil gøre det gennem en generelt lav sats.

Det er samtidig værd at huske på, at selskabsskattekonkurrencen er global og ikke kun europæisk. Kina tilbyder f.eks. en lav beskatning. Men det mest afgørende er måske, at der selv i fravær af selskabsskattekonkurrence ville være en ganske entydig fordel for lande overalt på kloden ved at erstatte selskabsskat med f.eks. personindkomstskat og moms (jf. Kotlikoff et al 2013).

Produktivitetskommissionen går dog ikke længere end til at anbefale, at den effektive selskabsskat ikke skal være højere i Danmark end i nabolandene. Det vil sige, at vi skal følge andre med ned. Med hidtidigt tempo i OECD-området vil det i grove træk sige gennemsnitlig ½ procentpoint om året.

Kommissionen anbefaler imidlertid en nærmere undersøgelse af et såkaldt ACE-system for selskaber. Det står for Allowances for Corporate Equity og indebærer, at der indføres et fradrag for forrentning af egenkapital. Det er i princippet en elegant løsning. For det første forvrider det ikke valget mellem fremmed- og egenkapital eller fører til lavere kapitalapparat og produktivitet. For det andet beskatter det kun overnormal forrentning og fører ikke til kapitaludstrømning, fordi

overnormal forrentning altid kan betale sig at investere i, uanset om man skal dele noget af den med skattevæsenet. Det stiller dog meget store krav til udformningen af skattesystemet. Enten bør der gives fradrag for alle tab, og man bør i sidste ende kunne få udbetalt skatteværdien af underskud med rente. Eller også skal egenkapitalforrentningen afskærmes med en høj rente, inkluderende en stor, eventuelt individuel risikopræmie.

En skat på det overnormale afkast vil heller ikke give nogen stor skattebase, men man kan ikke kompensere med en højere sats siger kommissionen, fordi det inviterer til øget indkomsttransformation og øger TP-krav mv. Den påpeger som en mulighed, at der kun gives fradrag for forrentning af ny egenkapital, men det vil give lignende problemer med at fastsætte indgangsværdier og fordele afskrivninger.

Det anbefales derimod meget direkte at afskaffe reglen om, at fremførte underskud højst må nedbringe årets skat med 60 pct. Det er et stumt instrument rettet mod nulskatteselskaber, men som også rammer investeringer i innovative virksomheder med store risici.

Kommissionens beregninger tyder på, at aktive ejere beskattes hårdere af deres formue end investorer, hvis formueafkast alene behandles som kapitalindkomst. Og kapitalindkomstbeskatningen bør endda nedsættes yderligere til en lav, proportional sats, mener den.

Derfor anbefalede den, at der blev nedsat et udvalg til at gå erhvervsbeskatningen grundigt i gennem. Det ønske har regeringen imødekommet og nedsat et tværministerielt udvalg med Skatteministeriet for bordenden og i spidsen for sekretariatet. Med udvalget er der lagt op til at se på at skille løn og kapitalindkomst ad for hovedaktionærer og tilsvarende aktive ejere.

Det markerer et brud med mange års pragmatiske løsning, hvor hovedaktionæren selv bestemmer deling mellem løn og udbytte, men hvor de to ting beskattes med nogenlunde ens sammensatte satser, så splittet i praksis er underordnet. Summen af selskabsskat og aktieindkomstskat svarer omtrent til arbejdsmarkedsbidrag og indkomstskat på løn. Det har sparet både myndigheder og skatteydere for de besværlige delingsmodeller kendt fra andre skandinaviske lande. Til gengæld har det også forhindret en dual beskatning af løn og kapitalafkast. Ifølge skatteteorien bør kapitalindkomst beskattes lavere end løn – ja faktisk slet ikke beskattes – men i virkeligheden beskattes kapitalindkomst hårdere, fordi også den del af afkastet, som kompenserer for inflation, rammes. Den effektive realbeskatning er derfor over 80 pct. med dagens rente og inflation.

Den pragmatiske løsning kommer yderligere under pres, når selskabsskatten må sænkes igen næste gang. På et tidspunkt vil den pragmatiske løsning ikke kunne holde, selv om topskatten måtte blive helt afskaffet. Spændet vil alligevel blive for stort.

Kommissionen har derfor ret i, at tiden er inde til at se på en delingsmodel. Den findes jo også allerede i en vis udstrækning med virksomhedsordningen, hvor personligt drevne virksomheders kapital og afkast opgøres. Men det kan især blive en udfordring at imødekomme kommissionens anbefaling af, at aktive ejeres risikopræmie ikke beskattes hårdere end de passive ejeres. Det kræver, at det marginale afkast beskattes som kapital. Det taler for, at der indsættes et ikke for højt

loft over, hvor meget af afkastet, der kan beskattes som løn. Den centrale udfordring er at forhindre, at almindelige lønmodtagere i stor stil stifter selskaber alene for at få en skattefordel.

Det skal dog ikke forstås sådan, at marginals-katten på løn ikke påvirker produktiviteten, så derfor peger kommissionen også på at sænke den. Det kan ikke afvises, anfører den, at topskatten kan sænkes et stykke, uden at det koster statskassen provenu. Det skyldes de afledte adfærdseffekter. Det må anses for særdeles realistisk. Den nyeste danske og internationale forskning peger nu ret tydeligt i den retning (jf. Brøns-Petersen 2015).

Der anvises dog ikke blot selvfinansiering i rapporten, der tillige fremhæver ejendomsbeskatning som den mindst forvridende form for beskatning og finansiering. Det er navnlig den nominelt fastfrosne ejendomsværdiskat, man skyder på. Men her er det imidlertid af afgørende betydning, at der kan etableres et holdbart og legitimt vurderingssystem. Og på netop dette punkt bød 2014 på en kritisk drejning.

6. Engbergudvalget om ejendomsvurdering

Her udkom et andet udvalg – Engbergudvalget – med sin rapport om ejendomsvurderingssystemet. Udvalget foreslog et nyt system for de samlede ejendomsvurderinger, som metodisk i store træk bygger på det eksisterende systems principper. Det går ud på at fastlægge vurderingsværdien med udgangspunkt i de data, myndighederne ligger inde med om ejendommene. Målet er at ramme handlede ejendommers salgspriser med statistiske hjælpemidler.

Det foreslåede system har ifølge udvalgets beregninger imidlertid ikke væsentligt større træfsikkerhed end det eksisterende (bortset fra for ejerlejligheder). Der er lidt færre skøn uden for en 20 pct.'s fejlmargin. Men målet for det gennemsnitlige fejlskøn – den såkaldte spredningskoefficient – er praktisk talt identisk (Engbergudvalget 2014, 108) i det nye og gamle system. Når der tages hensyn til en række problemer med den statistiske metode, er det ikke sikkert, at det nye system vil kunne give bedre vurderinger end det gamle, kritiserede system.

Engberg-udvalget peger dog på et meget mere kritisk problem. Det konkluderer på baggrund af sine analyser, at der ikke kan fastsættes en pålidelig opdeling af ejendomsværdien i grundværdi og restværdi (huset) for private. Det kaster beskatningen af fast ejendom ud på dybt vand. To tredjedele af beskatningen af fast ejendom, de kommunale grundskatter, svarende til knap 30 mia. kr. i 2015, udskrives således på baggrund af grundværdierne. Tallet er endda holdt nede af begrænsningsreglen for, hvor meget grundskylden kan stige årligt. Med de allerede kendte stigninger, som på grund af begrænsningsreglen ikke er slået i gennem endnu, vil tallet stige til op mod tre fjerdedele i 2020. Det er altså et betragteligt provenu, som udvalget siger, der reelt ikke er noget troværdigt grundlag at udskrive skat på baggrund af. Hvis den konklusion ikke ændres, er det vanskeligt at se, at systemet kan opnå tilstrækkelig legitimitet.

Udvalget foreslår selv, at grundværdierne i stedet fastlægges skematisk som en andel (eventuelt kommunevariabelt) af den samlede ejendomsværdi. Denne løsning – som regeringen da også var hurtig til at afvise – kan imidlertid ikke indbringe nær samme provenu som i dag uden at skabe

alvorlige forvridninger. Hvis grundskylden fastlægges som en mekanisk andel af ejendomsværdien vil den i realiteten få samme grundlag som ejendomsværdiskatten. Ejendomsværdiskatten kan imidlertid ikke fastsættes vilkårlig højt uden at skabe forvridninger.

En neutral ejendomsværdiskat skal således svare til skatteværdien af rentefradraget på et fuldt belånt hus. Med den gældende rente er ejendomsværdiskatten allerede stort set neutral. Hvis den sættes i vejret – som udvalgets model reelt indebærer – vil vi gå fra en situation, hvor boliger traditionelt har været beskattet væsentligt lavere end det neutrale niveau, til at blive beskattet hårdere. Det vil give samfundsøkonomisk for få boliginvesteringer, hvor der tidligere var for mange. Renten vil formentlig stige igen i forhold til det nuværende lave niveau, men hvis der også skal tages hensyn til risikopræmie, er der ikke plads til at skærpe den effektive ejendomsværdibeskatning, når skattestoppet udløber i 2020. Og slet ikke i den størrelsesorden, der skulle være tale om for at skaffe grundskyldsprovenuet ind på denne måde.

Man kan dog så spørge, om en de facto afskaffelse af grundskylden ikke vil fjerne forvridninger fra grundskylden og dermed kompensere for den de facto-forhøjelse af ejendomsværdiskatten, udvalget foreslår? Men her er pointen, at grundskylden ideelt set slet ikke forvrider. Det skyldes, at grundskylden kapitaliseres fuldt ud i grundpriserne. Der bliver ikke bygget nye grunde på samme måde, som der bliver bygget nye huse. Ændringer i grundskylden påvirker i yderste fald kun den ejer, som har grunden på tidspunktet for ændringen, mens nye ejere bliver kompenseret gennem lavere grundpriser. Så selv om boligejerne ville komme til at betale samme beløb i skat ved udvalgets model, vil skattesystemet være mere forvridende, når ikke-forvridende grundskyld erstattes af forvridende ejendomsværdiskat. Dermed er der skatteøkonomisk ikke grundlag for at opkræve så meget i samlet provenu som hidtil.

Foreløbig har regeringen udskudt at foretage nye vurderinger til 2017.

7. Udsigterne for 2015

Uanset udfaldet af folketingsvalget i år må det forventes, at det nye regeringsgrundlag også vil indeholde skattepolitiske initiativer.

Et punkt, som formentlig vil overvintre fra det eksisterende regeringsgrundlag, er en reform af registreringsafgiften på personbiler – uanset den kommende regerings farve. Det er næppe sandsynligt, at det bliver udmøntet inden valget. Det vil dog muligvis blive skrevet mere mellem linjerne i det nye regeringsgrundlag. Bilmarkedet er meget følsomt og kan let gå i stå, hvis der skabes usikkerhed om de fremtidige afgifter. Der er til gengæld ikke tvivl om, at de nuværende afgifter er under voksende pres, fordi bilkøberne reagerer på den høje, progressive beskatning, som overstiger de kørselsrelaterede eksterne omkostninger (trængsel, støj, CO₂-udledning, ulykker, partikelforurening). Den implicite skat på at udlede drivhusgasser fra biler er knap 4.000 kr./ton. Det er næsten 100 gange så højt som de lavest beskattede udledninger fra industrien. Det betyder også, at det i høj grad er selvfinansierende at sænke registreringsafgiften et stykke ad vejen.

Et borgerligt regeringsgrundlag vil efter det foreliggende at dømme indeholde personskattelettelser finansieret med lavere offentlig forbrugsvækst.

Fortsætter den siddende regering, udestår der fortsat ca. 8 mia. kr. i produktivetsforbedringer af de 20 mia. kr., regeringen har sat sig som mål. Det kan tale for igen at gå kataloget fra Produktivitetskommissionen igennem. Der er som sagt flere initiativer på skatteområdet tilbage på hylderne.

8. Referencer

Brøns-Petersen, O. (2014): "Selskabsskatten øger risikoen for bankkriser"

http://cepos.dk/sites/default/files/analyse_publication/Notat_Selskabsskatten%20%C3%B8ger%20risikoen%20for%20bankkriser_nov14.pdf

Brøns-Petersen, O. (2015): "Topskattens samfundsøkonomiske skadevirkninger er undervurderet"

http://cepos.dk/sites/default/files/analyse_publication/Notat_topskattens%20samfunds%C3%B8konomiske%20skadesvirkninger%20er%20undervurderede_jan2015.pdf

Engbergudvalget (2014): "Forbedring af ejendomsvurderingen"

<http://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/rapporter/2014/september/forbedring-af-ejendomsvurderingen-resultater-og-anbefalinger-fra-regeringens-eksterne-ekspertudvalg/ekspertudvalg-om-ejendomsvurdering/>

Kotlikoff, L. et al (2013): "Simulating the Elimination of the U.S. Corporate Income Tax"

<http://www.nber.org/papers/w19757>

Produktivitetskommissionen (2014): "Skat og produktivitet"

<http://produktivitetskommissionen.dk/media/164448/Baggrundsrapport%20om%20skat.pdf>

Tidligere udgivne CEPOS arbejdspapirer:

Arbejdspapir nr. 1: Udgiftsbehov og udgifter i kommunerne - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, maj 2009.

Arbejdspapir nr. 2: Sammenhængen mellem kommuners udgifter til skoledrift og skolens undervisningsresultater – Geert Laier Christensen, august 2009.

Arbejdspapir nr. 3: Omkostningsniveauet i offentlig og privat produktion af sundhedsydelser – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, september 2009.

Arbejdspapir nr. 4: Multikulturalisme og integration – Søren Hviid Pedersen, september 2009.

Arbejdspapir nr. 5: Perceived municipal cuts and the welfare coalition – Henrik Christoffersen, oktober 2009.

Arbejdspapir nr. 6: Budgetdisciplin i kommunerne – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, november 2009.

Arbejdspapir nr. 7: Den fysiske tilstand af folkeskoler og privatskolers bygninger – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, januar 2010

Arbejdspapir nr. 8: Kommunale skatteforhøjelser – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, marts 2010.

Arbejdspapir nr. 9: Kommunernes udgifter til folkeskolen - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juni 2010

Arbejdspapir nr. 10: De økonomiske betingelser for kommunalt selvstyre i Danmark - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juni 2010.

Arbejdspapir nr. 11: Udgiftsniveauet i kommunerne - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, september 2010.

Arbejdspapir nr. 12: Kommuner i nød - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, marts 2011.

Arbejdspapir nr. 13: Kvalitet og pris i offentlige og private skoler - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, maj 2011.

Arbejdspapir nr. 14: The welfare coalition and compulsory municipal outsourcing - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juni 2011.

Arbejdspapir nr. 16: Regional omfordeling outsourcing - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, oktober 2011.

Arbejdsrapport nr. 17: Revision og effektivitet i den statslige sektor - Henrik Christoffersen, marts 2012.

Arbejdsrapport nr. 18: Den kommunale overudligning - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, marts 2012.

Arbejdsrapport nr. 19: Brugen af uddannelseskompetencer i den danske økonomi - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juli 2012.

Arbejdsrapport nr. 20: Når befolkningen får viden om grundskolernes kvalitet - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, september 2012.

Arbejdsrapport nr. 21: De foreløbige erfaringer fra kommunernes skolelukninger - Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, april 2013.

Arbejdsrapport nr. 22: Velfærdsstat og arbejdsmoral – Casper Hunnerup Dahl, juni 2013

Arbejdsrapport nr. 23: Rettidig omhu – Kommunernes reaktioner på ændrede økonomiske vilkår – Frederik Birkvad, november 2013

Arbejdsrapport nr. 24: Finansiering og incitament i kommunerne – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, januar 2014

Arbejdsrapport nr. 25: Når overudligningsreglen kommer i vejen – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juni 2014

Arbejdsrapport nr. 26: Lærerkompetencer og læring i folkeskolen – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, juni 2014

Arbejdsrapport nr. 27: Kommunernes udgifter til folkeskole i 2008 og 2012 – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, oktober 2014

Arbejdsrapport nr. 28: Decentralisering på skoleområdet – Folkeskolen som selvejende institution – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, marts 2015

Arbejdsrapport nr. 29: Indførelse af ny finansierings-model og udvidet selvstyre i kommunerne – Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, september 2014

Arbejdsrapport nr. 30: Klassekammerateffekt og inklusion i folkeskolen, Henrik Christoffersen og Karsten Bo Larsen, marts 2015

Arbejdsrapporterne kan findes på www.cepos.dk

Center for Politiske Studier

CEPOS er en uafhængig tænketank, der fremmer et Danmark baseret på frihed, ansvar, privat initiativ og en begrænset statsmagt.

CEPOS er stiftet af fremtrædende danske erhvervsfolk, tænkere og kulturpersonligheder og indledte sit arbejde den 10. marts 2005.

CEPOS ønsker at bidrage til mere personlig og økonomisk frihed, retsstat og demokrati samt sunde borgerlige institutioner som familie, foreninger og kulturliv.

CEPOS vil omlægge og begrænse direkte og indirekte støtte fra det offentlige til befolkningen. Støtten skal komme de svage til gavn og afskaffes for personer, der kan klare sig selv.

CEPOS går ind for fri konkurrence og frie markeder, og er tilhænger af global frihandel og imod statsstøtte til erhvervslivet.

CEPOS udfører ikke opgaver på begæring af noget politisk parti, nogen myndighed, erhvervsvirksomhed, organisation eller privatperson.

CEPOS

CEPOS Forlaget – Bredgade 34C, 2. sal – 1260 København K – www.cepos.dk